

SEVIYORDUM ABİ

Akif Hasan KAYA

Bir akşam geç saat eve giderken, baktım sokağın başında telaşlı bir kalabalık çalkalanıyor. Ambulans, polis falan ortalık kıyamet gibi. Merak ettiğimden hemen seğirttim.

Sağlıkçılar bir ceset torbasını önce sedyeye, sonra ambulansa yükleyip ciyak ciyak siren bağırtarak hızla uzaklaştı. Ulan adam zaten ölmüş, ne bu telaş, dedim içimden. Kim olduğunu da acayip merak ettiğimden hemen birine sokuldum. Hayırdır hemşerim kim kimi vurmuş, dedim. Ense kılları dik dik olmuş tumbul ihtiyar şöyle dönüp bir baktı. Nerden biliyorsun vurulduğunu, belki kalp krizi geçirmiştir, demez mi? Kan beynime sıçradı. Ulan ihtiyar dedim, çekerim sustalayı, göbeğinden işletirim seni, adam gibi cevap ver deyince yumuşayıverdi garibim. Kekeleyerek kadının birini vurmuşlar, yok bıçaklamışlar. Âşığı mıymış neymiş? Kıskaçlık diyorlar, öleni tanı mıyorum dedikten sonra, baktı ki pabuç pahalı hızlıca sıvıştı.

Bu arada kalabalığın içinde bizim Kalem Rıza'yı gördüm. Hoop, diye seslendi uzaktan. Ulan Kalem, vukuat var haber vermiyorsun dedim. Ben de şimdi düştüm abi. Mahalleye yeni taşınan Cemile'yi vurmuşlar abi, dedi Kalem. Daha doğrusu bıçaklamışlar. Her kimse, buraya taşınmadan önceki kırıklarından olduğu söyleniyor. İnce uzun biriymiş. Kadın can havliyle bağırınca adam sıvışmış hemen. Baktım Kalem durmadan konuşuyor. Susacağı yok. Zamazingosu da yok ki sesini kısıalım. Sana doyum olmaz Kalem. Ben kaçtım deyip kirişi kırdım eve doğru.

Adamın biri, kadının birini zımbalamış aga. Vakayı adiyeden bir olay. Kafama takmadım. Aman bana bulaşmasın. Zırt pırt taşınıp durmaktan bıktım. Bu mahallede iki yıldır kafam rahat.

Eve girer girmez bir üşüme aldı beni. İçim titredi. Hava iyice soğumuş. Bir yandan, sobayı dün kurmayı akıl ettiğime şükrederek, diğer taraftan bekârlık sultanlıktır diyen geri zekâlıya saydırarak bahçedeki kömürlüğe yollandım.

İçeri girince göz göze geldik. Normalde korkmam ama böyle birdenbire olunca... Tırstım az biraz. Ama çabuk toparlandım. Baltayı kapıtığım gibi yürüdüm üstüne.

Dur abi, yapma abi, Allah aşkına abi, diye yalvarmaya başladı. Kimsin lan sen, dedim sertçe. Kömürlüğün fersiz ampulünün altına çektim adamı. Yüzüne dikkatle baktım. Tanımıyorum. Bir ara ellerine dikkat ettim. Kurumuş kan lekeleriyle doluydu elleri. Sen mi öldürdün lan kadını, dedim. Ağlamaya başladı. Neden yaptın oğlum, yazık değil mi, dedim. Seviyordum abi, dedi. Çok seviyordum. Ulan ben bu sözü bir yerden hatırlıyorum. Ama nerden? Neyse konumuz bu değildi zaten.

Beni ihbar etme abi, hapse girmek istemiyorum, diye yalvardı. Baktım yaprak gibi titriyor. Ne o lan altına mı kaçırdın, demedim artık. İçim ezildi. Baltayı attım kenara. Kovayı doldurdum. Kimseye görünmeden eve girdik birlikte. Sobayı yaktım. Isındık. Şimdi dedim, önce üstünü değiştir. Güzelce yıkan. Bıçak nerde, diye sordum. Çıkardı cebinden. Bir gazete parçasına sardım. Yarın çalıştığım haddanenin kazanına atarım diye düşündüm.

Yıkandı. Elbiseleri sobada yaktım. Benimkilerden verdim.

Sakın dışarı çıkma, pencereye bile yaklaşma, dedim. Gündüzleri soba da yakmak yok, diye uyardım. İkimizi de yakarsın.

Dünden çorba vardı. Isıtıp içtik. İyice rahatlamıştı.

Baktım gözleri kapanıyor. Battaniye verdim. Kanepeye uzandı. Az sonra derin derin solumaya başladı. Bir ara, uykuyla uyanıklık arasında, bana neden yardım ediyorsun abi, diye sayıkladı.

Bilmiyorum! Yalan! Biliyorum.

Daha üç aylık evliyken Sevda kaçtığında ben de yapmak istemiştim. Elim varmadı. Kıyamadım.

Tabii bunu o adama söylemedim. Adam! Ulan herifin adını bile sordum iyi mi! Neyse. Zaten ne önemi var ki.

Ertesi gün sabah işe erkenden gittim. Buraya her gelişimde, o kızgın çubuk demir kasığıma saplanmaya devam ediyor. Öfkeleniyorum. Hep o gün

geliyor aklıma. Kızgın çubuk hem saplanmış hem dağlamıştı yaramı. Dışarıdan yoklayınca dikkat çekiyor. Elimi cebime sokup bastırıyorum. Aynı acıyı hissediyorum. Uzun hastane günlerini bir türlü unutamıyorum. Sevda, hastanede taşeron şirkette çalışıyormuş. Bizim odaya girip çıkıyor. Süpürüyor, paspas yapıyor, camları siliyor falan. İlk birkaç gün hiç ses etmedi, konuşmadı benimle. Bir gün yine Sevda odada oyalanırken doktor geldi. Duymak istemediğim, duymaktan korktuğum şeyler söyledi. Gitti. Ben yıkılmıştım. Öfkeden kuduruyardım. İçinden ne biliyorsam saydırıyordum.

Sonraki günler nedense Sevda bana özel ilgi göstermeye başladı. Afalamıştım. Her işime önce o koştu. Ulan, dedim kendi kendime, şansa bak, tam da sırasıydı. Bu hâlimle...

Hastaneden çıkıp eve geldikten birkaç gün sonra, bir akşamüstü kapı çaldı. Açtım. Baktım Sevda gelmiş. Ben daha hayırdır demeden sayıp dökmeye başladı. Beni çok merak etmiş de, iyi miyim diye bakmaya gelmiş de, bir ihtiyacım varsa görmek istemiş de... Ulan, ne çok konuşuyorsun, hem o elindeki valiz ne, demedim. Zaten ben daha buyur bile demeden paldır küldür girdi içeri. Valizini koydu kenara. Doğru mutfığa geçti. Yemek yaptı, evi temizledi, etrafı topladı... Ben öylece kalakaldım. Sonra sofrayı kurdu. Yemek yedik.

Hava kararmıştı. Baktım öylece oturuyor. Bir şey de demiyor. Oturdu, oturdu... Gece oldu. Hadi yatalım artık, dedi. Kalktı. Kanepeyi açtı. Bir şey diyemedim. Tutulup kaldım. İşte o zaman, kaçtım ben sana, dedi. Ulan sevinsem mi, üzülsem mi? Bilemedim. İçimden, hay ben böyle şansın, deyip sustum. Bir şey diyemedim. Ne diyebilirdim ki...

Gece hiç uyumadım. Salonda güzeller güzeli bir kız uyuyor. Kaçıp bana gelmiş. Ama, işte... İşte o zaman kasığıma çubuk demir batıp batıp çıkıyor. O nasıl bir acı öyle. Sonra acı göğsüme doğru yükseliyor. Kalbime ulaşıyor. Göğüs kafesim kalbime dar geliyor. Ah ulan, diyorum. Ah! Ne diyeceğim ben şimdi bu Sevda'ya! Nasıl söyleyeceğim! Sabaha kadar söze nasıl başlayacağımı kurup durdum kafamda. Bak kızım, diye başlayacaktım; bak sen çok güzelsin, seni kim reddetse vallaha Allah taş yapar, gözüne dizine durur; lakin, benden sana hayır gelmez, diyecektim. Böyle, böyle düşünürken sabah oldu. Sevda kapıyı tıklattı. Buyur, dedim. İçeri öyle bir girdi ki, öyle bir güldü ki, haspa, saçlarını öyle bir taramış ki, öyle içten, öyle samimi hayırlı sabahlar dedi ki... Ben ömrümde böyle bir şey görmedim. Ne diyecektim? Hepsini unuttum.

Bir hafta sonra evlendik. İmam nikahı yapalım şimdilik, belediye nikahını sonra yaparız, dedi Sevda. İtiraz etmedim. Mahallede küçük bir düğün yaptık. Sonra...

Evleneli üç ay olmuştu. Bir akşam iş çıkışı eve geldim. Sevda yok. Baktım masada bir mektup. Kusura bakma, diye yazmış. Ne kusuru ulan, ne kusuru? Delirdim. Nasıl olur ulan, dedim. Camı çerçeveyi indirmişim öfkeden. Farkında değilim. Ulan Sevda, yaktım seni. Bulayım şunun izini, beklemediği bir anda çıkarım karşısına... Sonra elim kasığıma gitti, öfkem yatıştı. Sorularına vereceği cevaplardan korktum. Yanında biri varsa, benim bundan neyim eksikti dediğimde, sen daha iyi bilirsin derse? Hem de gülerek, üç aydır kardeş kardeş yaşıyoruz ayol, daha ne olsun, derse? Yok. Olmaz. Yapamam. Bunları düşününce iyice yatıştım. Ah ulan, kör olası demir! Yaktın beni.

O gece tası tarağı toplayıp taşındım mahalleden.

İş yerine her gelişimde... Önce kızgın çubuk demir saplanıyor kasığıma. Sonra hastane, sonra Sevda... Ah ulan! Ah!

Ne yapacaktım ben? Ha bıçak! Bıçağı ateşe atacakken vazgeçtim. Sakladım bir kenara.

İşten çıkar çıkmaz doğru eve koştum. Eve girince ışıkları açtım. Baktım köşeye büzülmüş, rengi atmış, ölü gözlerle bakıyor bana. N'oldu lan, dedim. Ağlamaya başladı. Katıla katıla uzun süre ağladı. Az sonra konuşacak kadar kendine geldiğinde, yanlış kadını öldürmüşüm abi dedi hıçkırarak. Haberlerde görmüş. Hayda. Nasıl olur oğlum. Sen ne biçim bir adamsın. İnsan sevdiği kadını tanımaz mı? Salak herif, diye çıkıştım. Yeniden ağlamaya başladı. Kadının ikizi varmış. Bu dangalak sevdiği kadın diye gitmiş ikizini... Baktım bu iş böyle olmayacak. Başka bir çare düşünmeli. Neydi bu kadının adı? Sevda mı? İsim benzerliğidir herhâlde!

Ertesi gün kadını bulmaya gittim.

Beni görünce donup kaldı. Korktu. Tuttum kolundan. Korkma dedim. Bir şey yapacak değilim. Rahatlar gibi oldu. Ulan Sevda, senin ikizin mi vardı, diye sorunca irkildi. Bana bundan hiç bahsetmemişti. Kaçıp bana geldiğinde ailesinden kimse yoktu düğünde. Ne yaptım lan ben sana, üç ayda kaçtın, dedim hiddetle. Seviyordum, kusura bakma diye geveledi. Kan beynime sıçradı. Ulan, madem başkasını seviyordun niye bana kaçtın. Ona kaçsaydın. Adam o sıra hapisteymiş. Ailesi de bunu başkasıyla zorla evlen-

dirmeye kalkınca... Allah'tan başka bir şey ima etmedi. Yoksa dayanamaz bu sefer kesin...

Tuttum bunu eve getirdim. Birbirlerini görünce sarılıp uzun süre ağladılar. Ne olacak şimdi diyen gözlerle yüzüme baktılar? Adamı iş yerine götürdüm. Patrona dedim, böyleyken böyle. Ben gidiyorum. Artık benim yerime bu çalışacak. Adama baktı. Önce kem küm etti. Benim gibi bir köleyi kaybettiği için üzüldü tabii deyyus. Ama sigortasız işçi çalıştırdığını, kazadan sonra kendisini şikâyet etmediğim hâlde, şimdi gidip şikâyet edeceğimi deyince... Kabul etti.

Çaktırmadan bıçağı sakladığım yerden aldım. Çıkarken, önce dükkânın içine doğru tükürdüm, sonra da okkalı bir küfür savurdum.

Mahalleye varınca anahtarı adamın avucuna sıkıştırdım. Mutlu olun dedim. İş yerinde demir çekerken çubuklara dikkat et diyecektim, vazgeçtim.

Zaten bıkmışım.

İki ay sonra mahkemeye çıktım.

Hâkim sordu: Kadını neden öldürdün?

Seviyordum abi.